

paa, at, hvis jeg ikke fik Telegrafouget, vilde jeg naturligvis reparere det gamle. Nu er det en sjelden Naivitet at udtale, at man finder, at 6,000 Rb. er for meget til Reparationen, thi det er klart, at, hvad Reparationen koster, maa der anvendes, og hverken jeg eller den ærede Ordfører eller Telegrafdirektøren eller overhovedet noget Menneſte kan have nogen Mening om de Kalamiteter, der kunne indtræffe paa Touget, og som kunne gjøre, at hele Partier maa splidſes ind med nye Stykker, forsaavidt det ødelægges ſaaledes, at de gamle Stykker ikke kunne repareres. Naar jeg derfor foreslaar Thinget, at man efter den fuldstændige loyale Stilling til Sagen, som jeg har indtaget, ikke vil stille mig ſaaledes, at man siger til mig: Du kan paa Din egen Rappe gjøre Telegrafouget i Stand som Du vil, og, naar jeg isørigt ſelvſøgeligt efter de Udtalelſer, der her ere ſaldne, og efter, hvad der er ſædoanlig Praxis, ikke finder, at der er noget Mærkeligt i at gaa den af mig foreslaaede Vej, ſaa forekommer det mig, at Udvalget iſølge ſin Stilling og den ærede Ordfører, der er bekendt med min Stilling, havde Grund til at støtte mig i mit Forlangende om, at dette Beløb ikke tages bort, da jeg ſørst igaar Aftes Kl. 12 kunde vide, at jeg ikke vilde faae det Beløb, der var foreslaaet til et nyt Telegrafouget. Hvis man ikke vilde give mig dette, turde jeg vente, at det foreliggende Forſlag ikke havde ſtaaet paa Forſlagsliſten, og der kunde ſaaledes ſørst iafſes Kl. 12 være gjort Skridt til at foretage en Forandring i ſaa Henſeende. Dette forekommer mig at være en ſaa ſimpel og naturlig Sag, at den ikke burde være Gjenſtand for nogenſomhelſt Forhandling, Debat eller Uenighed mellem mig og den ærede Ordfører, thi jeg fra min Side har ikke paa nogen Maade ſtillet mig anderledes end i fuld Overensſtemmelse med Finantsudvalget. — Hvad angaar det af mig ſtillede Andringſforſlag om et Beløb til Anlæg af en Dæmning og Bro over Sebbesund i Limfjorden, da maa jeg bemærke, at jeg jo ikke er Herre over, paa hvilken Tid ſaadanne Forſlag indkomme til Regjeringen, ſom det Forſlag, der er fremkommet fra den Komite, der arbejder paa det her ommeldte Formaal. Jeg har ſtrax ved Modtagelſen af dette Forſlag ladet det underſøge, dels for Poſtveſenets og dels for Vandbygningſveſenets Bedkommende, jeg har foranlediget, at en af Vandbygningſveſenets Funktionærer har underſøgt, hvorledes denne Dæmning vilde kunne lægges, hvilke Beføtninger Foretagendet vilde medføre, og hvorledes denne Sag burde ſattes i Scene, og jeg har ſtrax efter Modtagelſen af de fornødne Oplyſninger fremmet Sagen, idet jeg ikke troede, at man, hvis man overhovedet vilde støtte dette nyttige Foretagende, vilde hænge ſig i, om Forſlaget var kommet ſent frem eller ikke. Jeg troede, at man under andre Forhold vilde finde det rigtigt fra Regjeringens Side, at den traadte til og

støttede et ſaadant Forſlag, naar det kom frem, og at den kunde give det ſin Tilſlutning, uanſet, om det kom frem paa en Tid, ſom mulig var noget uregelmæssig. Der er ikke meget at læſe igjennem om denne Sag, det Hele er kun en halv Snes Linier, ſom de ærede Medlemmer meget godt kunne gjøre ſig bekendte med, og Sagen i ſig ſelv har ikke en ſaadan Betydning, at man ſkulde tro, at ſtore Underſøgelſer maatte gaa iſorveien, førend man kunde give den ſin Tilſlutning.

Ordføreren (Bojſen): Jeg ſkal ſtante den ærede Indenrigsminister den Naivitet, han talte om; vi ere fuldstændig paa det Rene med, hvorledes denne Sag har været forhandlet mellem Ministeren og Udvalget, og der er ingen Tvivl i den Henſeende. Det blev igaar af Ordføreren under Finantslovens 3die Behandling udtalt, at et Forſlag ved en Injurie fra Udvalgets Side var bleven ſtaaende paa Finantslovsforſlaget, men dette gjælder ikke det Forſlag, hvorom der her er Tale, det var et andet Forſlag. Efter hvad der er oplyſt i Anmærkningerne til Tillægsbevillingsforſlaget, ere de 6,000 Rb., ſom oprindelig ſøgteſ ved Tillægsbevillingsloven, beregnede til Udvidelſe af Forretningerne paa Grund af det ſtore Telegramantal, der nu findes, dernæſt paa Grund af de ſælomme Apparater, ſom medføre forøgede Udgifter, og endelig til Reparation af Telegrafouget mellem Langeland og Vrå. Af den Grund var det Finantsudvalget fuldkommen klart, at nogle af diſe Udgifter vilde komme til at medgaa, derſom ikke et nyt Telegrafouget blev anſkaffet, og man havde, ſom jeg forrige Gang yttrede, ventet, at et Forſlag beſangaaende vilde fremkomme; men naar det ikke er fremkommet, ſaa antager jeg, det gjentager jeg, at det ligefrem er en Selvfølge, at de Udgifter, ſom en Reparation af Touget nødvendiggjør, ville blive afholdte efter Redegjørelſe paa Regnskabet. Naar jeg imidlertid faltholder Forſlaget om at lade de 6,000 Rb. udgaa, ſaa er det, fordi diſe 6,000 Rb. ikke vare beregnede at ſtulle medgaa til denne Reparation, og naar den ærede Indenrigsminister nu vil gjøre noget Andet gjældende, ſaa er det et nyt Moment, ſom han kaſter ind i Forhandlingerne, og ſom man hidtil ikke har haft Nogetſomhelſt at gjøre med. — Den ærede Indenrigsminister mente, at vi vilde hænge os i den Omſtændighed, at Forſlaget om Anlæg af en Dæmning og Bro over Sebbesund i Limfjorden var indkommet ſaa ſent, og at dette var et uberegtiget Henſyn at gjøre gjældende, naar det ellers var et nyttigt Foretagende, hvorom der var Tale. Ja, det er netop derom, der ſtrides, hvorvidt vi ere iſtand til nu at bedømme dette Foretagende. Den ærede Indenrigsminister ſiger, at det er et nyttigt Foretagende, og det er muligt, at det er Tilfældet, men i dette Dieſtit har Udvalget ikke været iſtand til at fælde nogen afgjørende Dom om, hvorvidt det er et nyttigt Foretagende, og jeg tvivler paa, at